

ביאור בדרך אפשר

1 ומבאר בהמאמר¹², שמה שכתוב חסד חפצתי ולא זבח,
 2 הינו כוונת הכתוב להדגיש את עיקר המכון, העניין שהוא הכוונה
 3 העיקרית של כל הבריאה פי חפץ חסד, הוא בחינת פנימיות
 4 הרצון, בחיצוניות, הרצון האלוקי בבריאה הוא לכוונת כאלה ואחרות, אבל
 5 פנימיות הרצון, הכוונה והמטרה
 6 העיקרית של הבריאה היא "חסד
 7 חפצתי" (ובלשון הכתוב "מי אל כמוך
 8 נשא עוון ועובר על פשע לשארית
 9 נחלתו לא החזיק לעד אפו כי חפץ
 10 חסד הוא"), והינו, שעיקר
 11 המכון הוא פדי שיהיה
 12 בחינת המשכה הארה והתגלות
 13 של האור האלוקי מלמעלה
 14 למטה (ענין החסד שהוא הארה
 15 והשפעה), אבל מפל-מקום
 16 צריך להיות גם בן בחינת
 17 זבח ועם זאת אין כוונת הפסוק
 18 לשלול את עבודת הקרבנות, ה"זבח"
 19 ולהפחית מערכה, אלא שענין החסד
 20 הוא פנימיות הרצון.
 21 והולך ומבאר מהי "פנימיות הרצון":
 22 וכמו למשל כשאדם רוצה
 23 לנסע לאיזה מקום לקנות
 24 סחורה, שיש לו רצון וענין
 25 בנסיעה זו, אבל לא זהו
 26 עיקר המכון, והמטרה העיקרית
 27 והסופית איננה הנסיעה עצמה כי
 28 עיקר המכון הוא הרוח הכספי
 29 שיהיה מזה ואפילו הרווח עצמו
 30 איננו מטרה סופית ועיקרית אלא הוא
 31 נועד פדי להיות נפשו, ואם
 32 לא היה הרוח לא היה רוצה
 33 ליסע כלל, אף מחמת הרוח
 34 ממילא יש לו רצון חיצוני כפי
 35 שאדם מתייחס לאמצעי ולא למטרה
 36 בנסיעה זו גם כן, לפי שבלי
 37 הנסיעה לא ירויח אבל אם היה יכול להרויח ללא הנסיעה, לא היה
 38 רוצה בה כלל.
 39 ומהמשל אל הנמשל:
 40 וזהו גם כן התוכן הפנימי של מה שכתוב חסד חפצתי ולא
 41 זבח, דהינו שעיקר פנימיות רצונו של הקדוש ברוך הוא הוא
 42 בחינת חסד, להמשיך ולהשפיע אלוקות מלמעלה למטה אף מפל-

ביאור בדרך אפשר

מקום יש לו רצון מסוים גם בן בחינת זבח, עבודת הקרבנות
 רק שהוא בחינת חיצוניות הרצון, בדומה לרצון של האדם בדבר
 שהוא האמצעי להשגת מבוקשו אך לא המטרה העיקרית שלא זה הוא
 העיקר, פי עיקר המכון התכלית והמטרה העיקרית ופנימיות הרצון
 כבריאת העולמות הוא בחינת
 המשכה של אור אלוקי מלמעלה
 למטה, פי נתאוו הקב"ה
 ותאוה' זו היא הרצון הפנימי שלו
 להיות לו דירה מקום שבו תהיה
 השראת השכינה בתחתונים¹³
 בעולם הזה הגשמי שהוא העולם הכי
 תחתון דוקא.
 ג) ולהעיר שאין הפונה באמור
 לעיל שהרצון האלוקי הפנימי
 בהמשכת האלוקות הוא בענין
 ההמשכה שעל ידי מידת החסד ולא
 בעבודת הקרבנות הוא כיוון שענין
 הזבח הוא רק העלאה
 מלמטה למעלה, ולא
 המשכה מלמעלה למטה,
 מבואר בקבלה וחסידות שקיימות שתי
 דרכים של התקרבות בין האדם
 והעולם התחתון להקב"ה, בדרך
 המשכה שהיא התגלות אלוקית
 מלמעלה למטה ובדרך העלאה שהיא
 התקרבות של האדם והעולם התחתון
 מלמטה למעלה, והיה מקום לומר
 שהרצון הפנימי הוא ב"חסד" ולא
 ב"זבח" כי "חסד" הוא "המשכה",
 ו"זבח" שהוא עבודת הקרבנות הוא
 העלאה (עבודה שבה האדם מעלה
 ומכבד בהמה גשמית להיות קרבן לה),
 אבל לאמיתו של דבר לא זו הסיבה
 שבגללה פנימיות הרצון היא ב"חסד"
 ולא ב"זבח" שיהי ידוע¹⁴
 שעל-ידי הקרבנות נעשה לא
 רק ענין העליה (כלשון זוהר שהובא לעיל ש"סוד הקרבן" עולה
 מלמטה למעלה עד רזא סוד דאין-סוף), אלא הקרבנות פועלים גם
 ענין ההמשכה למטה¹⁵ ואם כן גם הקרבנות היו יכולים להיות
 פנימיות הרצון, ולמה רק החסד נחשב פנימיות הרצון?
 ויש להוסיף, שענין זה האמור לעיל שעבודת הקרבנות היא לא רק
 "המשכה" אלא גם "העלאה" מרומז גם במאמר רנ"ל הנ"ל על

(12) סה"מ שם ע' קלו. (13) ראה תנחומא בחוקותי ג. נשא טז. ב"ר ספ"ג. במדב"ר פ"י"ג, ו. תניא רפ"ו. ובכ"מ. (14) ראה לקו"ת פינחס עו, א. דרושים לשמע"צ צב, ד. (15) ראה גם סה"מ הנ"ל ע' קלט.